

דברי הכפר

השקדיה פורחת

מילים: ישראל דושמן לחן: מנשה רבינא

השקדיה פורחת
ושמש פז זורחת,
ציפורים מראש כל גג
מבשרות את בוא החג.

ט"ו בשבט
חג לאילנות

ט"ו בשבט הגיע
חג לאילנות.
ט"ו בשבט הגיע
חג לאילנות.

הארץ משוועת
הגיעה עת לטעת,
כל אחד יקח לו עץ
באתים נצא חוצץ.

ט"ו בשבט הגיע...

גיליון מס. 2758 * י'ב שבט תשפ"ג * 3 פברואר 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

טו בשבט הגיע

בוקר טוב קהילת הכפר

ביום שישי הקרוב 3.2 בשעה 11:00

נציין את חג טו בשבט בשיתוף הגיל הרך.

יתקיימו נטיעות באזור גני הילדים

יהיו פיתות בטאבון

פירות יבשים לנשנוש

ועמדות יצירה נפלאות

כולם מוזמנים

ביום שבת 4.2 בשעה 10:00

ניפגש מתחת לאמפי ונצא לנטוע עצים בשטח הפתוח, מצד ימין לבית הקברות.

הביאו כלי חפירה.

מאחלים חג שמייח

צוות התרבות, צוות הנוי, וצוות הגיל הרך ♥

נעדכן במידה ומזג האוויר לא יאפשר לקיים נטיעות. אבל קצת

גשם לא ירתיע אותנו 😊😊

בית כפר-הנשיא משתתף בצערו של אלי בן-עמי

עם פטירתה בשיבה טובה
של האם
מרים
ז"ל
שלא תדעו עוד צער

יודעים מי בתמונה? רמז:
ט"ו בשבט
1966

רוצים לדעת עוד?
כנסו לסיפור מקומי!

מוזמנים להעלות
 אירועים/תמונות/זכרונות
 לאתר "סיפור מקומי כפר הנשיא"

✿

לעזרה או הדרכה - שקד פרנק 0542440258

חג ט"ו בשבט שמח!

קצת נוסטלגיה: יודעים מי בתמונה? מאיזו שנה?

מוזמנים לנחש ולהיכנס לאתר "סיפור מקומי כפר הנשיא" כדי לגלות אם צדקתם וללמוד עוד על התמונה.

[סיפור מקומי כפר הנשיא](#)

בנוסף כולם מוזמנים. ות להעלות לאתר תמונות/זכרונות/אירועים
 חשובים מהסיפור המקומי של כפר הנשיא מההווה והעבר!

מי שזקוק להדרכה או הסבר נוסף מוזמן לפנות אל שקד פרנק -054
 244-0258

תודה רבה, שקד פרנק

לזכר טומי עמית ז"ל

כאחד מילדי המשק הראשונים, נהגתי להבריז למטפלת בבית הילדים ולהסתובב בקיבוץ בכדי לפגוש את החברים הצעירים בעבודתם, רובם עדיין לא הקימו משפחה והיו חברותיים וסבלנים לילד החייכן והחוצפן שבא להציק...

נפגשתי עם טומי כזאטוט מעת שהתחלתי ללכת, הוא היה כנראה החבר היחיד באותה עת שדיבר עברית נכונה בהגהה מובנת.

הענף העיקרי בקיבוץ באותם ימים היה סיקול אבנים וטומי היה גדול ממדים וחזק וחברים היללו את יכולותיו להזיז אבנים כבדות ואני הערצתי אותו.

בתחילת שנות ה-50 שרר מתח בטחוני בגליל כשישראל ניסתה להטות את מימי הירדן ההררי. בלילות זרקורים סרקו את השמים ונשמעו קולות פיצוצים, ואני במיטה בבית הילדים שקשקתי מפחד והאמנתי שטומי הגיבור שומר עלי והקיבוץ.

כאשר הייתי נער צעיר, טומי ניהל את מחסן התבואה והכין תערובת לרפת, וללול, ומדי שבוע הגיעה משאית מלאה שקים של תבואה שהחברים נדרשו לפרוק למחסן, כל שק שקל 50 ל-70 קילו ואנחנו גברים צעירים רצינו להשוויץ... אבל טומי סירב לתת לנו להעמיס שקים על הגב שלא ניפגע...

טומי היה דעתן וניחן במחשבה מעשית וידע אישי והיה חריג בנוף הקיבוץ היות ולא היה אנגלי. טומי נהג לומר את דעתו באופן ברור ולעתים בוטה ולא חסך ביקורת על התנהלות הקיבוץ באספות.

גם שתמכתי לעתים בדעותיו, אני מודה שנהייתי להרגיז את טומי בהערות אגב טיפשויות בכדי ליצור יוכוח, היות וטומי היה סבלני אבל גם רגזן שאהב את השיח.

מעניין שחברי הקיבוץ גילו את אישיותו המיוחדת של טומי רק בגיל מאוחר כאשר טומי נהיה מדריך טיולים ויצא עם החברים לטיולים בארץ.

חברים שחיו לצד טומי במשך 40 שנה ותייגו את טומי כאיש סגור וכעוס, גילו להפתעתם שטומי איש חברותי ומעניין בעל ידע נרחב ויכולת מרתקת, טומי גילה להם את נפלאות ותולדות ארץ ישראל והחברים נהנו מהטיולים ולא הפסיקו לשבח את טומי בהתלהבות רבה כאילו גילו את אמריקה..

אזכור את טומי בגעגוע לחברים מייסדי הקיבוץ שהעניקו לי חיים מהנים ובלתי שגרתיים וגם ערכים של חברות ושייכות, ותודה שזכיתי להכיר אותם ולחלוק עמם חיים נפלאים.

יהיה זכרו ברוך.

עמי בן צבי

מועמדים
לחברות

משפחת מאור

ענבל ורז, והילדים תמר, יעל, נעם ונטע

- מתגוררים בקיבוץ מזה שנה וחצי.
הגענו ממושב כחל אל הקיבוץ, בחיפוש אחר מקום מגורים כפרי ונעים שיהווה בית, כשבראש מעיינינו חברה, חיי קהילה מפותחים וחינוך מוצלח לילדינו.
 - מהר מאד לאחר שהגענו לכפר הנשיא, הבנו שמדובר במקום מיוחד במינו; בולט הפן החברתי – כל מי שפגשנו מסביר פנים ומקבלים, ישנו חיבור בין-דורי נדיר, וחיי הקהילה עשירים, וזאת בזכות עשייה משותפת וערבות הדדית.
 - הילדים נקלטו בסביבה החדשה ובמסגרות החינוך – הפורמלי והבלתי פורמלי, גם מהם אנו נהנים מאד.
 - ברמה האישית, שנינו נולדנו וגדלנו במושב – ענבל בכחל ורז בבני דרור, וכאמור חיפשנו לחיות ולגדל את ילדינו במקום דומה – בסביבת הטבע, בישוב קטן וקהילתי.
- אנחנו עובדים מחוץ לקיבוץ – ענבל פיזיותרפיסטית ועובדת עם ילדים בגני תקשורת בגליל התחתון, רז מהנדס אלגוריתמים בחברת רפאל.
- בזמן הפנוי, מבלים במסגרת המשפחתית, עם חברים, בתחביבים, משתלבים בפעילויות שונות בקיבוץ, ומטיילים בשבילים – חלקכם כבר פגשו ומכירים אותנו...

מועמדת לחברות

עמית צ'רטוף

שלום לכפר הנשיא ,

אני עמית צ'רטוף, בת 40,
נולדתי וגדלתי בקיבוץ שמרת,
בוגרת השומר הצעיר והלינה המשותפת
(כן, באמת, הלינה המשותפת) 😊

עובדת כאחות במחלקת גריאטריה
בבית חולים זיו, ובמקביל אחות בהוספיס גליל עליון .

יש לי תואר בחינוך וסביבה, למדתי פרמקלציר ובניתי בתים מבזבז בקיבוץ לוטן.
בנוסף עסקתי בניהול לוגיסטי של מסעות אופניים .

לאחר נדודים בין ארה"ב לערבה הדרומית החלטתי ללמוד בתל חי והתאהבתי
בגליל העליון, לימים חזרתי לצפון ללימודי סיעוד אז גיליתי את כפר הנשיא
והרגשתי בבית די מהר (אני אוהבת כבשים) ..

אני גרה בקיבוץ כמעט 6 שנים, רובן בשכונת הקרואנים הישנה והמתחדשת .

בעיני כפר הנשיא הוא מקום מאוד מיוחד, אני אוהבת את הנוף, הנוי, הכבשים,
לב הקיבוץ, ההומור הבריטי, שהסוסים בפינת החי רוקדים עם המוסיקה,
השיחות והחיוכים בשבילים והעשייה התרבותית הבלתי פוסקת שיש פה!

אני בזוגיות עם לי קפלן, וכמו שאני אומרת לו כל הזמן: "הכי יפה פה!" וזו
המסקנה שלי מהמחקר שעשיתי בנדודי .

אז אני בתהליך קליטה ורוצה לעשות לי פה בית, אשמח מאוד להמשיך ולהיות
חלק מהקהילה בקיבוץ. יאללה, תצביעו לי! 🥰

על הדרך / הפינה של דודו

חיים גורי

1. השבוע לפני חמש שנים המשורר חיים גורי הלך לעולמו.
שָׁבַע שנים ושירים הלך. לאחר שכתב כבר כמעט על הכול.
על המלחמה ועל החיים ועל הזיקנה ועל המוות.
ובכל זאת מה לא הייתי נותן בשביל עוד
ספר שירים אחד אחרון שלו. ודי.
2. אחותו חנה גורי ריבלין הייתה מורה שלי לספרות בימים ההם באשדות יעקב
מאוחד. בזמנו היה כתב עיתון למרחב באלג'יר, בזמן שאלג'יר השתחררה
מעולה של צרפת וחזרה לידי האלג'יראים. אהבתי לקרוא את הכתבות ששלח
משם, היה בהן ניחוח של מרחקים והן קרבו אותי אל העולם ששכן אי שם
מעבר לגדר הקיבוץ.
3. אהבתי אותו ואת שיריו והערצתי את יכולתו לומר את שיריו בעל פה.
עד הרגע האחרון, עד שכלתה נשימה מאפו אמר שירה. ביקשתי לציירו ומצאתי
צילום שלו שבו הוא דופק 'פוזזה' וניראה כמו כוכב קולנוע של הימים ההם. מן
סטיב מקווין כזה. גם ליורם קניוק יש צילום כזה.
4. אני רוצה באמת להאמין שלשבריר של שנייה חולף בהיסטוריה,
הפלמ"חניקים הצעירים ויפי התואר, שהם היו אז באמת, פינטזו על קריירה
קולנועית. בכל אופן בציור הנלווה זה לא אלביס פרסלי. זה חיים גורי שהולך
ומתרחק מאיתנו אל ירכתי הזיכרון, בכל שנה שתחלוף מאז לכתו.
5. את השיר כתבתי לאחר הלילה שבו חיים גורי מת.

מצב צבירה

הלילה חיים גורי מת.
ובבקר נעשה
קצת עצוב מזה שכלם
הולכים לי ככה אחד אחד.

הנה מטלות גופותיהם
 בשורה ארפה מזמן כבר לא אתנו,
 הרחק מהמוננו הסואן והגועש,
 ברת מחדל רפה ופת נפש
 שפבר מעבר לפחניות החברתית
 הכמהה כל כך כמהה לריטינג
 עורגת על תכניות מציאות,
 אקס פקטור וכוב נולד,
 נופלת או רצה אחר המיליון.

מיאש כתבתי בגוגל "חיים גורי"
 וקבלתי "גורי אלפי".

31.1.18

חיים גורי יפה הבלורית והתואר...

ועוד בעניין ספרות ישראלית וסופרות נשכחות

עמליה כהנא-כרמון

1. החודש לפני ארבע שנים מתה הסופרת עמליה כהנא-כרמון. מי שנחשבת לוירג'יניה וולף הישראלית.

2. הִידְעוּ הַדְמָעוֹת מִי שֶׁפָּכֶם
וְיִדְעוּ הַלְבָבוֹת מִי הַפָּכֶם
הַפָּכֶם בּוֹא מְאוֹרֶם תּוֹךְ רִגְבִים
וְלֹא יִדְעוּ רִגְבִים מֶה בְּתוֹכָם.
(ר' יהודה הלוי)

3. השיר של ר' יהודה הלוי הוא המוטו של סיפורה הנהדר נעימה ששון כותבת שירים. ממליץ בכל לב לקרוא את הסיפור

4. קטע מדברים שנשאה בטקס שבו הוענק לה פרס ברנר תשמ"ה, בית הסופר ע"ש טשרניחובסקי, תל-אביב, 14.5.85:

..."לחזור לימי גן-הילדים. אני, אללי, הייתי מוחזקת ילדת-פלא. השאלה היחידה היתה ילדת-פלא באיזה תחום. חיה ברוידא (אשתו של הסופר י. ח. ברנר) פתרה את זה. היא קבעה שכשעמליה תהיה גדולה היא תחדש במתמטיקה. האמת היא שעד היום אני בן-אדם שאיננו שולט כהלכה בלוח-הכפל. דבר שני, כחינוך לאהבת מלאכת-הכפיים, שברוח הימים ההם העלו אותה על נס – שיא הכיף בגן שלנו אמור היה להיות הנגריה. כולם בנו בששון רהיטים קטנים לחדרי-בובות. ואני הייתי במצוקה, כי לא ראיתי מה הכיף שבדבר. כך שבעצת חיה, קנתה לי אמי כלי-נגרות קטנים, וימים רבים שתי הנשים ניסו ללמד אותי את אהבת המלאכה בשעורים פרטיים אחה"צ. האמת היא שעד היום אינני יודעת לדפוק מסמרים.

לעומת-זאת אני זוכרת ולא אשכח. הגן היה מורכב משני חדרי-כיתה. ובחדר-הכיתה שלנו תלויה היתה על הקיר גם תמונה של תינוק, עם תלתלים, שוכב לבדו על הגב מתחת לשמיים כחולים עם עננים, בשדה של פרחים נהדרים בכל הצבעים, ופרפרים. אני חושבת שקראו לתמונה 'שחר'. ימים שלמים הייתי יושבת עם הגב לחדר-הכיתה, כולל הנגריה הקטנה, ומתעמקת בתמונה. זה אני זוכרת היטב. ואני זוכרת שחיה, שכנראה היתה מודאגת מזה, פעמים אחדות באה, היתה יושבת לידי על כסא של ילדים, ושואלת אותי מה אני רואה בתמונה. עד שיום אחד כן גיליתי לה. הסברתי שאם אני אסתכל בתמונה ורק בתמונה די חזק ודי הרבה זמן, אני אהיה שם. בתוך התמונה. הילד ששוכב שם

לא יהיה עוד לבדו. וגם אני, כשאני אסתכל משם על חדר-הכיתה והכול – אני כבר אראה אותם לא מפה, כי אם כמו שרואים אותם משם, מתוך התמונה.

ואני זוכרת עד היום את ההבעה על פניה של חיה כאשר אמרתי את זה. היא לא ענתה לי אף מלה. והיא לא שאלה אף מלה. ורק העיניים שלה חייכו אלי, בהרבה השתתפות והערכה. ואחר-כך היא שמה לעצמה את הידיים על הברכיים, אמרה "טוב. נראה". וקמה והסתלקה. אני כל-כך אוהבת אותה מאז, עד היום הזה. אני חושבת שאז, בגן-הילדים, ממנה, קיבלתי את פרס ברנר הראשון שלי. והיום זה השני. מכל-מקום, זה נשאר במשפחה שלנו, שחיה המציאה אז מונח בפסיכולוגיה. היא אמרה לאמי: "בילדה יש פסיביות אקטיבית". והמונח הזה נדבק בי. ...

5. דיוקנה של עמליה כהנא-כרמון כפי שציירתי הבוקר

הספרות נחלצת לעזרת החברה

1. לפני יותר ממאה שנים בסוף המאה ה 19 ועל סיפה של המאה העשרים, בקעה קריאה חדשה לחללו של עולם. הקריאה החדשה נבעה מן התחושה שאסור לחכות יותר. שכל רגע יכול להיות קריטי לקיומו ההולך ודועך של העם היהודי. מי שקרא את הקריאה היה מיכה יוסף ברדיצ'בסקי, סופר והוגה דעות עברי, שחש שאנו נמצאים לפני צומת של שבר גדול. לפני תהום שמהווה גם הזדמנות לבריאת מציאות חדשה.

2. "שעה זו, שאנחנו נתונים בה, היא לא כדאית, לא כתמול שלשום – אין דומה לה. כל היסודות והתנאים מבית ומבחוץ שעל ידם נתקיימו כל הימים

נתמוטטו. "הלילות הארוכים" הללו חדלו, ותחתם באו ימים חדשים ותנאים חדשים; והפחד אשר בלבנו לא שוא הוא, שאין אנחנו עומדים עוד על אֵם הדרך – ושהגענו לעת שבה שני עולמות מתנגשים: היות או חדלון! להיות היהודים האחרונים או עברים ראשונים". (נְתִיבוֹת, מיכה יוסף ברדיצ'בסקי)

3. מאז חלפו יותר ממאה שנים של ציונות, וההיסטוריה כמו שהיא יודעת חוזרת על עצמה פעמיים. פעם כטרגדיה ופעם כפרסה. הגיע הזמן לבחור שוב! תבחרו נכון!

4. מיכה יוסף ברדיצ'בסקי כמו שאני חושב שנראה אז...

פינת הקריקטורה השבועית: נתניהו ביקר במקום הפיגוע וקרא לפעול
בנחישות ובקור רוח...

זה הפרסום ב"ידיעות אחרונות" בשבוע האחרון. כל הכבוד לקהילה מגיבה.

מודעה

קיבוץ לוחמי הגטאות, ינואר 2023

אנחנו, חברות וחברי קיבוץ לוחמי הגטאות, בני הדור השני והשלישי, בנות ובנים וממשיכי דרכם של מקימי קיבוץ לוחמי הגטאות ומייסדי בית לוחמי הגטאות, נושאים את משא הזיכרון ההיסטורי של העם היהודי מימים של אפלה, פשיזם וגזענות, שנאה והרס, רצח וחורבן וגם מאבק נואש לתקומה.

אנו מחויבים לרעיונות ההומניסטיים שלאורם קם קיבוץ לוחמי הגטאות ולמען טיפוחם נוסד ביום הקמתו של הקיבוץ גם בית לוחמי הגטאות לזכר השואה והמרד ע"ש יצחק קצנלסון. אנו מחויבים למאבק בכל גילוי של גזענות ושנאת האחר, ולמסר של "מרד" בכל רוע אנושי, עוולה חברתית ודיכוי בני עם אחר.

אנו רואים במגילת העצמאות של מדינת ישראל את יסוד חוקתנו ובעקרונות הדמוקרטיה את רוח החיים של מדינתנו. נאבק כנגד כל פגיעה במערכת המשפט ולמען ערכים של שוויון ערך האדם, של שלטון חוק ומערכת משפט עצמאית שאמונה על זכויות האדם, כל אדם וכל קבוצת מיעוט, ושל סולידריות חברתית, השכלה ונאורות חברתית.

אנו קוראים לכל התנועות האזרחיות והפוליטיות, שכנינו בכפרים, בקיבוצים, במושבים ובערים, לנציגו במועצות האזוריות ובתנועה הקיבוצית, בבתי הספר שלנו, בארגונים החברתיים שעמנו – להתאחד ולהשמיע יחד קול חזק וברור נגד פירוק יסודותיה של הדמוקרטיה הישראלית, נגד פגיעה בעצמאות מערכת המשפט, נגד סירוס "שומרי הסף", נגד טיפוח תרבות של שנאה ושיסוי ציבורים אלו באלו.

ועל כך באנו על החתום:

אבירם גלית, אבנסון פאני, אורבך אורית, אורן שאול, אורן ליטל, אושרי הגר, אטיאס הירשפלד עדי, אן-אלי ענת, אנדרסן בורגשטיין גילי, בוגומולסקי חיליק, בוגומולסקי רחל, בורגשטיין דורון, בורר יהודית, בורר מורן, בורר אורי, בן אהרנס יעל, בן ארי ארז, בן ארי מי-טל, בן ארי אופיר, בן חמו שושי, בן דור רוני, ברטנובסקי איתי, ברטנובסקי חנה, ברטנובסקי חומר, גבאי אבי, גבאי אילת, גוטר הדס, גוטר עמיחי, גולדברג אסנת, גולדברג עמרי, גולדברג חיים, גוטקינד יוני, גיא ענת, גיל אמנון, גינבורג ירון, גלאם ריבובש גילי, גליטמן בני, גרטי ניסים, דוידוביץ' דוד, דוידוביץ' הגר, דוידוביץ' יואב, דוידוביץ' שולה, דולב עידו, דקל יודקובסקי יגאל, דרז יובל, הוד איטה, הוד עמית, הול קרן שון ואלרי, הורביץ גרין שירי, הורביץ מיכל, הורדי טובה, הלפרט שירה, הנדל לוחי, הנדל רזי, הרפז אורי, הרפז אורנה, הרפז יורם, זאבי יואב, זאבי יעקב, זאבי תלי, זולדן אתקן ליאת, זולדן אתקן עידו, זרצר מור, חיזה אלה, חיים הולצברג שלומית, טישלר אילן, טישלר גילי, טישלר נמרוד, טישלר רעות, יודקובסקי מיכאל, יוקר אריאל, יוקר שלו, יוקר ברוך, יוקר לילי, יוקר מעין, יזרעאלי עמית, יזרעאלי עינת, כהן בני, כהן מתתיה, כהן חן, כהן דורית, כספי שמחה, לדרמן ישראל, כובס אורי, להט רועי, לוי דורון, לוי נופר, מונד הורדי אשרה, מינס איל, מיצר קטי, מזרחי רועי, מלכה אוהד, מלכה אורטל, מסיקה ניצן, משלר פרקין ליעד, מרק אורלי, נבו קור עינב, סופר יותם, סופר מלכה, סופר סיון, סופר עדי, סופר רוני, ספרמן ליביו, ספרמן חנה, סרור אושרי, פאבין אריאנה, פורת תמר, פורת דורון, פיליפ טל, פלג אורית, פלג יאיר, פלג ענבל, פרוז מינס תמה, צהרי זאבי נטע, צוקרמן יעל, צוקרמן מתי, צוקרמן שמעון, קאנדי יובל, קאנדי עירית, קור סבסטיאן, קורן אילה, קורן ורדה, קורן יובל, קורן שי, קלמן אורי, קפלן מתן, קפלן אורי, קפלן עידו, קפלן גל, קפלן מירי, קפלן קרן, קרן חגי, קרן יפתח, קרן מאיה, קרן עידו, קרן רועי, קרן שלי, רביד רונן, רבן דן, רבן הדסה, רבן יוראי, רבן ירון, רבן זהר גוני, רוזה אילנה, רוזה נוח, רז יהדליה, רז חנה, רז חנין אושרית, רז תמיר, שלף רז אילת, רז ירון, רז ירון, ריבובש עמליה, רמז גבאי ליטל, רעות יפית, שביט יונת, שביט נווה, שביט נמרוד, שביט נגה, שוורצולד אשר, שוורצולד דליה, שוורצולד לירן, שוורצולד שירי, שוורצולד שני, שטיין יהונתן, שטיין - כהן יעל, שטיין שמחה, שטיין תמי, שטרית אליה, שילה יצחק, שילה גילה, שילה אהוד, שילה גזאנה, שילה נעה, שייף אוהד, שייף ורדה, שייף חנן, שייף לירון, שמולוביץ' אניטה, שמר צבי, שמר שושי, שני אבי, שני אבנר, שני אופיר, שני גיל, שני טלי, שני משה, שני רוני, שריג גיא, שריג לילך, שריג עמי, תגרד חדווה, תגרד חיים, תגרד רונן

12 ידיעות אחרונות | יום חמישי, ד' בשבט תשפ"ג | 26.1.2023

3.2 הילדה ברק

4.2 רננה חביבי

קובי בן הרוש

ליהי רוזנקרנץ

6.2 רוני לניאדו

7.2 גלית סולומון

גליל רוזנקרנץ

אבישי עומר

8.2 שילה אנטיס

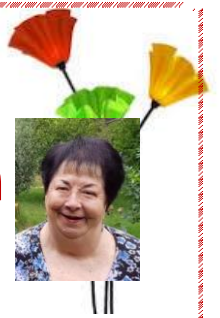
מיטל גלוק

9.2 אילן מדינה

מזל טוב
לטל ואימרי מדר
להולדת הבת
אחות לאלון
רוב נחת
לכל המשפחה המורחבת

משולחן העורכת / שושנה שרקי

אהבה ללא תנאי. זה כל הסיפור...

כולנו אוהבים את הילדים שלנו, בזה אין ספק.
עושים בשבילם הרבה, נותנים ומעניקים.
לפני שנולד לנו ילד כבר דמיינו מה הולך להיות, איזה ילד או ילדה הוא או היא יהיו.
התסריטים שהעברנו בדמיון לרוב שונים מהמציאות.
הוא לא אוהב מה שאנחנו אוהבים.
היא לא מתחברת לריקוד או לפיסול כמו שדמיינתי.
הוא לא קשוח ולא תמיד עומד על שלו כמו שמאד חשוב לי שיהיה.
היא לא דעתנית כמו שנראה לי שצריך שתהיה במציאות של היום.
כבר בגיל מאד צעיר באה לידי ביטוי האישיות של הילד עצמו.
בגיל ההתבגרות זה השלב ההתפתחותי בו הילד בונה את הזהות העצמית.
כדי שזה יקרה, חשוב שהוא ידע מי הוא? מה החוזקות שלו? במה הוא מיוחד.
לכבוד ט"ו בשבט מצאתי סיפור מרגש עם מסר שנוגע בדיוק בנקודה החשובה הזאת.

העץ שגדל לרוחב

היה היה אדם שהחליט לטעת במקביל לביתו גדר חיה מעצים. הוא קנה עשרה שתילים מובחרים של ברוש ושתל אותם בשורה ישרה. הוא השקיע. השקה ודישן את השתילים והללו באמת גדלו לאט זקופי קומה, ישרים והדורים. כולם ... חוץ מעץ אחד. אחד העצים לא הלך בתלם, הוא גדל לצדדים במקום כלפי מעלה והפר את האיזון והיופי המיוחד של כל הישוב.

האיש לא אמר נואש. "אם אין השתיל גדל כראוי – אעזור לו לגדול". לשם כך קצץ את ענפיו שבלטו לצדדים ולרוחב, ומשזה לא הועיל אף קשר חבל סביבו הכול על מנת לישר אותו, אך העץ העץ המשיך לשאת את ענפיו לכל עבר. הדבר העלה את כעסו של האיש, הוא חזר למשתלה בה קנה את השתילים ואמר לגנן: "קניתי אצלך שתילים במיטב כספי, כולם גדלים לגובה ולתפארת, כמו שציפיתי מהם, רק אחד מפריע לי, הוא לא גדל כמו כולם, מדוע? מה קרה לו?" הגנן הלך לראות במו עיניו את העץ הסורר, וכשראה אותו הצטחק ואמר: "עכשיו אני מבין, בין כל עצי הברוש השתרבב שתיל אחד של אזדרכת, עץ האזדרכת ענפיו תמיד משתרעים לרוחב, ובזכות זה הוא נותן צל טוב, והוא גם ניחן בפרחים יפים, בוודאי שמת לב... אני? וכי איך יכולתי להבחין בפרחים, כשכל הזמן התאמצתי לגדוע וליישר את הענפים, כדי שיצמחו בדיוק כמו השאר?"

הופתע האיש, "כלומר לי בראש הייתה תוכנית של ברוש, לכן לא יכולתי לראות את היתרונות של האזדרכת, אך גם ברוש לא היה לי, כך שיצאתי קרח מכאן ומכאן" ואנחנו ההורים? כמה פעמים ללא משים, אנו מתייחסים ל"אזדרכת" שלנו כאל "ברוש".

מוכר? או אז, הילדים חווים אותנו רוצים אותם אבל על תנאי לליבו של הילד מתגנב החשש האם אוהבים אותי גם כאשר אני רב עם אחי? לא מתפשר? לא מוותר? מנדנד? בוכה...?

או שמא רק אם אעמוד בציפיות אני שווה, רצוי ומקובל. הם רוצים אותי, אבל אחרת קצת יותר מתחשב, קצת פחות רגיש, קצת יותר עוזר, קצת פחות מדבר. קבלה ללא תנאי זו דרך לאפשר לילד להיות הוא, לצמוח ולהרגיש שייך. האם אותנו כילדים קיבלו ללא תנאים?

האם אתם מצליחים להעביר לילדים שלכם את המסר שאוהבים ורוצים אותם ללא תנאי?

האם תמיד אתם מצליחים?

האם זה יעד אפשרי?

נקודה למחשבה...

מאחלת לנו חג ט"ו בשבט שמח.

שנה של פריחה והתחדשות

יפעת דוננברג

